

боти които ни унижаватъ. Длъжността чисто и просто заповѣдва, безъ да става въпросъ за самитъ насъ. Честъта на ръководи споредъ идеята на нашето собствено достойнство. Истинската добродѣтель не се беспокои за своето достойнство; тя е велика безъ да го знае и безъ да го мисли. Понѣкога добродѣтелята, когато е процаджла, отива до тамъ щото иска за жертва достойнството и заповѣдва унижението. Честъта никога не отива до тамъ. Често даже тя ни кара да жертвуваме твърдѣ важни длъжности на нѣкоя лажлива и прѣувѣличена идея за нашето собствено достойнство. Честъта е, прочѣе, едно твърдѣ недостатъчно и непълно нравствено начало. Но, понеже тя стои надъ дѣла високи и отдалѣчава нискитъ дѣла, тя става чудесно удобна за младежъта, отъ която не трѣбва всичко да се изисква, и гдѣто важно е да се спасе главното. Вирочемъ, честъта е начало което стои во горѣ отъ желанието за слава и уважение; защото не търси одобрението; тя има това общо съ добродѣтелята, че е задоволна отъ себе си. Честъта тоже различава отъ себелюбието. Себелюбието е да обичашъ самъ себе си, малкъ си билъ голѣмъ си билъ, и да получаваши удоволствие отъ прѣимущества си. Честъта почита само онова което е велико, не великитъ дарби или великитъ прѣимущества на природата, но само великитъ чувства и благороднитъ дѣла. Повърхностната философия на Ропфуколъ, макаръ и изразена съ единъ дълбокъ языкъ, не се двоуми да твърди че честъта е едно и сѣщо начало съ себелюбието. Азъ бихъ се съгласилъ на това мнѣние, но съ